

La gitaneta

Maria Ibars

Una colla transhumant
ha acampat a l'Aiguadolç.
(Una colla de gavines
sempre a punt d'alçar el vol.)
D'allí ve una gitaneta
a demanar-nos raïm.
En anar, sembla que balla
i dóna gràcia i encís,
i en ballar es bellugueja
com desinquiet teuladí.
Tot en ella riu i parla:
les dentetes, el somrís
que dolçament se li escapa
dels breus llavis de robí,
i l'esguard, on unes nines
que porta ben closes dins,
més li parlen elles soles
que la llengua i el somrís.
Quan apresonen ses mans
el per ella anhelat fruit
va reculant passa a passa
mirant-nos de fit a fit
i ja prop del portaló
fa un revol de remolins
amb la falda i farbalans,
amb el braços i amb els dits.
Amb els ulls ben plens de goig
que ens dóna les gràcies, diu.
La mà va dient adéu
tot al llarg del llarg camí,
saltironant com ocell
que té l'any acomplit.
No ens ha parlat ni un sols mot
i... quantes coses ha dit !